

като знай вашия законъ — викамъ: хубаво е жена да подава ракия.

Мълчание.

Драгостинъ. Чакай да ги видя (излиза).

Ибриамъ. (Напълва си лулата. Подпушва и обгледва покжщнината). Керата! Наредилъ се като султанъ! А свитъ, свитъ. . . Чакай ще видимъ дали нѣма да изкарамъ и нѣкой алтънъ (подсмихвайки се, дръпва отъ лулата и пакъ обгледва). Казватъ и щерка му била. . . Нѣ майка си приличала (потърква ржце). Ха да видимъ като сръбнемъ. Ако мога да го напия, керата. . . Че тогазъ и майката, и щерката! (пакъ търка ржце, прозѣва се и почва да се грѣе на огъня). Ще бжде, ще бжде! Стжпка-по стжпка.

Мълчание.

(Влиза Драгостинъ съ ракия и мезе).

Ибриамъ. Гледамъ, наредилъ си се. . . Хубаво е.

Драгостинъ. Е колкото ни е дошло отржки. То и отъ човѣка е, но ако Богъ не помогне. . .

— Тѣй: и отъ Алаха, пѣкъ и отъ царщината е.

— Е то се знае: Алаха и царя — тѣ сж. . .

— Тѣй е. Права приказка рече.

— Може ли инѣкъ?

Ибриамъ (клатейки изпитателно глава). Кой знай!

Драгостинъ (жегнать). До сега, чаушъ ефенди, ако е излѣзло нѣщо отъ моя домъ. . .

— Не е, Драгостине, не е! . . . Ама станаха времена: очитъ си да не вѣрвашъ.

— Има разни хора.

— Има зеръ. Чулъ ли си за Дрѣновския манастиръ, за Търново. . .

— Хаиръ.

— И по-добре е нищо да не знаешъ. Глупави сж, глупави! Тѣй се турско царство разсипва! Само язѣкъ за жертвитѣ.

— Тѣй.